

Arrest

nr. 124 619 van 23 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 november 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, van 27 september 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat S. BOUHMADI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 september 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard.

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 03.07.2012 bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag dd. 03/07/2012 een vervallen paspoort voor op naam van T.(...), V.(...), geldig tot 12/04/2012. Hoewel artikel 9ter §2 het aantonen van identiteit ook toelaat door andere middelen dan een geldig paspoort, eist het daarentegen het aantonen van "de constitutieve elementen van identiteit". Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn. De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in- tegenstelling tot bv. geboorteplaats en -datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het hem toe bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure. Een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen paspoort levert slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tót de vervaldatum.

Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Er kan dan ook geen rekening gehouden worden met de aanvullingen d.d. 18/09/2012. Bovendien blijkt nergens uit het dossier dat betrokkene enige naarstigheid zou hebben aan de dag gelegd voor het bekomen van een nieuw, geldig paspoort.

Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft betrokkene in onderhavig geval in gebreke, gezien hij in gebreke blijft zijn actuele nationaliteit aan te tonen: de aanvraag moet bijgevolg onontvankelijk worden verklaard (Art 9ter §2 en §3 - 2° eh Arrest 73.696 RW dd. 20 januari 2012)."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 (hierna: de vreemdelingenwet), van de wet "betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen" van 29 juli 1991 en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel voeren zij onder meer aan wat volgt:

"(...)

Verzoekers hebben in de aanvraag tot verblijf ex art. 9ter vreemdelingenwet dd. 03.07.2012 kopijen van hun nationale Armeense passpoorten toegevoegd.

Verzoekers hebben tevens het huwelijksakte en geboorteakte van verzoeker in de initiële aanvraag opgenomen onder stukken 5 en 6 in de inventaris der stukken.

Luidens art. 9ter, §2, vv. moet de vreemdeling bij zijn aanvraag ex art. 9ter vv. zijn identiteit aantonen middels een identiteitsdocument OF een bewijselement dat voldoet aan de volgende voorwaarden..."

De voorkeur gaat uiteraard naar een Nationaal paspoort of identiteitskaart.

Als de vreemdeling geen nationaal paspoort of de identiteitskaart kan voorleggen, mogen conform Wet alternatieve bewijselementen worden voorgelegd. Zij moeten wel voldoen de eerst volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene; dit kan bijvoorbeeld gaan om een foto, vingerafdrukken. Een handtekening geldt niet.

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

Verwijzend naar de memorie van toelichting kunnen er bij wijze van voorbeeld de volgende stukken gelden bvb. getuigschrift van identiteit, consulaire kaart, militair zakboekje, huwelijksboekje, oud nationaal paspoort, rijbewijs, getuigschrift van nationaliteit, vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze, getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS, getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land, kieskaart, ...

Verzoeker kan tevens zijn identiteit conform Wet aantonen op basis van verschillende bewijselementen die, samen genomen, zijn identiteit bepalen. Deze bewijselementen moeten aan al de volgende voorwaarden voldoen: elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4° én minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

Volgens de memorie van toelichting kan een combinatie met bijvoorbeeld de volgende bewijselementen in aanmerking worden genomen: een geboorteakte, een huwelijksakte, een akte van bekendheid, een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst, een Attest van Immatriculatie, een BIVR...

Het Grondwettelijk Hof oordeelde daarenboven al reeds dat de huidige identiteits- en nationaliteitsvereiste te streng geformuleerd is. De wet mag wel eisen dat 9ter vv. aanvragers hun identiteit en nationaliteit aantonen, doch moet het ook op een andere manier mogelijk zijn dan via het voorleggen van een identiteitsdocument of via een bewijs dat het onmogelijk is om in België een identiteitsdocument te bekomen. Hierbij stelde het Grondwettelijk Hof dat het verschil in behandeling tussen 9ter en subsidiaire bescherming niet redelijk verantwoord is (GwH arrest nr. 193/2009, 26 november 2009).

Verzoekers kunnen zich niet akkoord verklaren met een dergelijke stereotype afwijzing van hun verzoek tot regularisatie ex art. 9ter vv., terwijl duidelijk blijkt dat de nationale passpoort; geboorteakte en zijn huwelijksakte samen genomen, zijn identiteit onstuitbaar bepalen.

Dit motivering kan niet als afdoende worden beschouwd en schendt derhalve art. 9ter vv. en de motiveringsplicht.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen.

Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat verwerende partij in de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de geboorteakte en huwelijksakte van verzoeker.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch deze motivering zeker niet afdoende is na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak daar verzoekers benevens de nationale passpoort van verzoeker tevens zijn geboorteakte en huwelijksakte naar voren hebben gebracht in hun initiële aanvraag art. 9ter vw. en waarmede verwerende partij geheel geen rekening mede heeft gehouden.

Schending van art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meerbepaald de materiële motiveringsplicht en eveneens de zorgvuldigheidsplicht.

Dat verwerende partij ten onrechte stelt verzoeker zijn nationaliteit en identiteit niet kan aantonen in zijn aanvraag ex art. 9ter vw. dd. 03.07.2012 !

Dat de motivering in dat opzicht niet correct is en niet de juiste motieven weergeeft waaraan de beslissing ten grondslag ligt.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (Rv.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; Rv.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; Rv.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (Rv.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (Rv.St. VANKOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (Rv.St. THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. De verwerende partij stelt hier in haar nota tegenover wat volgt:

"(...)

Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van artikel 3 van de wet dd. 29.7.1991, die de formele motiveringsplicht betreft, gelden dat bij lezing van verzoekers hun inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij er ook in slagen de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geven kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en zij hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoekers hun concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij gelden dat deze geenszins kan worden aangenomen.

Verzoekers zijn gegriefd doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding naar hun mening ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de voorgelegde geboorteakte en huwelijksakte, terwijl deze volgens verzoekers, samen genomen met het paspoort, wel moeten volstaan om de identiteit van verzoeker aan te tonen.

Zij achten de afwijzing van hun aanvraag 'stereotiep' en stellen dat 'inlichtingen' bij hen hadden moeten worden opgevraagd.

De verwerende partij benadrukt dat verzoekers hun beschouwingen juridische grondslag missen.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers hun aanvraag op grond van art. 9ter onontvankelijk is.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Door de gemachtigde wordt terecht geoordeeld dat verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter onontvankelijk is.

De gemachtigde heeft terecht geoordeeld dat verzoeker door enkel een vervallen paspoort voor te leggen zijn actuele nationaliteit niet heeft aangetoond.

De verwerende partij laat gelden dat art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 zoals gewijzigd door de wet van 29 december 2010 het volgende bepaalt:

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid. 1°. bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

Onder deze 'constitutieve elementen van de identiteit' dient uiteraard ook de actuele nationaliteit te worden verstaan.

Zoals gemotiveerd werd in de bestreden beslissing, kan een niet actuele nationaliteit bezwaarlijk verstaan worden als "constitutief element van identiteit".

De voorbereidende werkzaamheden staan toe dat onder het gewijzigde art. 9ter van de Vreemdelingenwet dient te worden verstaan dat de actuele nationaliteit dient te worden aangetoond.

Volledigheidshalve verwijst de verwerende partij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

3.11. Uit het gestelde in punt 3.10. blijkt dat niet zozeer verzoekers identiteit in vraag wordt gesteld doch wel verzoekers nationaliteit. De eerste vraag die zich in deze stelt, is of het bewijs van identiteit zoals vereist door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enkel op de identiteit in beperkte zin slaat, zoals de memorie van toelichting bij dit artikel lijkt aan te geven (cf. punt 3.7.) of ook op de nationaliteit van de aanvrager moet betrekking hebben.

3.12. Te dezen kan dienstig verwezen worden naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de Vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

"B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument. " ;

3.13. Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

(...)

3.15. In deze dient er ook rekening mee gehouden te worden dat later onderzoek in de gegrondheidsfase bij aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts mogelijk is wanneer de identiteit en de nationaliteit van de betrokkene kunnen worden vastgesteld. De ambtenaar-geneesheer kan uiteraard niet de mogelijkheid van een adequate medische behandeling in het land van herkomst of verblijf onderzoeken wanneer hij niet weet ten aanzien van welk land hij dat onderzoek moet doen (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878) . De verwerende partij stelt derhalve terecht in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen in de bestreden beslissing "Dat het bewijs van de ACTUELE nationaliteit van essentieel belang is bij de behandeling van de aanvraag aangezien ook een onderzoek dient te worden ingesteld naar de medische behandelingsmogelijkheden in het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit. " (R.v.V. nr. 58.204 van 21.03.2011)

De aanvraag van verzoeker moet gestaafd zijn met stukken waaruit de constitutieve elementen van zijn identiteit blijken op grond van art. 9ter §2, 1° en 9ter §3, 2° van de Vreemdelingenwet.

In casu bewijst het vervallen paspoort dat verzoeker voorbracht NIET de actualiteit van zijn nationaliteit, dus beantwoordt de aanvraag niet aan de vereisten van §2 wat nationaliteit betreft.

« Verweerder kon derhalve oordelen dat de actuele nationaliteit van verzoekster niet kon vastgesteld worden aan de hand van het door haar aangebrachte stuk De nationaliteit is immers geen vaststaand gegeven dat niet onderhevig kan zijn aan veranderingen in de loop van het leven van een persoon,

zowel om reden dat nieuwe Staten kunnen ontstaan of Staten kunnen ophouden te bestaan als om reden dat een persoon zijn nationaliteit kan verliezen of een andere nationaliteit kan verwerven.

(...)

Gelet op het feit dat de uiterste geldigheidsdatum van het voorgelegde paspoort reeds sedert geruime tijd is verstreken (...) is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat dit stuk niet toelaat de actuele nationaliteit van verzoekster met zekerheid vast te stellen. Verzoekster liet verder ook na aan de hand van andere bewijsstukken verweerder duidelijkheid te verschaffen inzake haar actuele nationaliteit. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat zij haar actuele nationaliteit heeft aangetoond. » (R.v.V. nr. 70 917 van 29 november 2011)

"De Raad benadrukt dat het Grondwettelijk Hof reeds oordeelde dat het niet kennelijk onredelijk is om van een vreemdeling die een aanvraag indient om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden te eisen dat hij zijn identiteit aantoont en hierbij aangaf dat dit impliceert dat ook de nationaliteit van de aanvrager moet kunnen worden vastgesteld. De nationaliteit van de aanvrager is immers van belang omdat een ambtenaar-geneesheer, in een tweede fase van de procedure, dient te kunnen onderzoeken welke medische zorgen de betrokken vreemdeling in zijn land van herkomst kan krijgen (GwH 29 november 2009, nr. 193/2009). Artikel 9ter, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd ingevolge voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof, bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat de vreemdeling die een verblijfsmachtiging op medische gronden aanvraagt zijn nationaliteit — zijnde een constitutief element van zijn identiteit — dient aan te tonen.

(...)

De nationaliteit is immers geen vaststaand gegeven dat niet onderhevig kan zijn aan veranderingen in de loop van het leven van een persoon, zowel om reden dat nieuwe Staten kunnen ontstaan of Staten kunnen ophouden te bestaan als om reden dat een persoon zijn nationaliteit kan verliezen of een andere nationaliteit kan verwerven. Gelet op het feit dat uit het door eerste verzoekster voorgelegde stuk niet bleek dat haar paspoort nog geldig was — waarbij tevens moet worden opgemerkt dat het een paspoort betreft dat reeds is afgeleverd in 1997 en er geen duidelijkheid bestaat omtrent de verschillende verblijfsplaatsen van eerste verzoekster sindsdien - is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat dit stuk niet toelaat de actuele nationaliteit van eerste verzoekster met zekerheid vast te stellen. Verzoekers lieten verder ook na aan de hand van andere bij hun aanvraag gevoegde bewijsstukken verweerder duidelijkheid te verschaffen inzake de actuele nationaliteit van eerste verzoekster. Zij kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat zij de actuele nationaliteit van eerste verzoekster hebben aangetoond.

Met betrekking tot de door verzoekers aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekers niet aantonen dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hen geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. Verzoekers kunnen daarnaast hoe dan ook niet dienstig verwijzen naar het arrest met nummer 28 898 van de Raad, aangezien dit arrest door de Raad van State werd vernietigd bij arrest nummer 209.878 van 21 december 2010.

Het feit dat in de memorie van toelichting bij de Wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (I) (Pari. St. Kamer 2010-2011, nr. 771/001, 145), verscheidene documenten worden opgesomd, waaronder een vervallen paspoort, die kunnen aangewend worden om de identiteit, zoals bedoeld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, te bewijzen laat niet toe de besluiten dat het voorleggen van één van deze opgesomde documenten steeds volstaat om alle vier de constitutieve elementen van de identiteit aan te tonen. Uit §2 van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en uit de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (1) blijkt dat de vier cumulatieve elementen van de identiteit in de zin van artikel 9ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet steeds moeten aangetoond worden. Zoals reeds gesteld is het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat een paspoort dat, blijkens de voorgelegde stukken, reeds verscheidene jaren niet meer geldig is niet toelaat de actuele nationaliteit van de houder ervan vast te stellen, indien niet tevens andere, aanvullende, bewijsstukken worden aangebracht.

Inzake de bewering van verzoekers dat verweerder een voorwaarde toevoegt aan de wet, door aan te geven dat, een vreemdeling die om medische redenen tot een verblijf wenst gemachtigd te worden zijn "actuele" nationaliteit dient aan te tonen, moet worden geduïd dat uit de integrale lectuur van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever het aantonen van een actuele nationaliteit vereist. Indien de nationaliteit die de vreemdeling heeft op het ogenblik dat hij verzoekt om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden niet vaststaat, kan door verweerder immers niet voldaan worden aan de door

de wetgever gestelde vereiste dat hij, bij het onderzoek ten gronde, "de behandelingsmogelijkheden en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst" dient te onderzoeken.

Voorts moet worden herhaald dat uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat wanneer een aanvraag van een vreemdeling om, in toepassing van voormelde bepaling, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden niet op ontvankelijke wijze werd ingediend er een onderzoek van de medische situatie van de aanvrager moet worden uitgevoerd. Een onderzoek ten gronde is slechts vereist indien de aanvraag op ontvankelijke wijze werd ingediend.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te besluiten dat verweerder een kennelijke appreciatiefout heeft gemaakt of artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

3.3.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

(...)

3.3.5. Door toe te lichten dat geen verwijderingsmaatregel mag uitgevoerd worden ten aanzien van een vreemdeling die aangevoerd heeft ernstige medische problemen te hebben tonen verzoekers in voorliggende zaak geen schending aan van artikel 3 van het EVRM. De bestreden beslissing omva namelijk geen verwijderingsmaatregel en verhindert verzoekers ook niet om een degelijk onderbouwde aanvraag om op medische gronden tot een verblijf gemachtigd te worden in te dienen.

Een miskennis van deze verdragsbepaling wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3.6 Uit de gegevens van liet dossier en uit wat voorafgaat blijkt voorts dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, na een zorgvuldig onderzoek van de door verzoekers ingediende aanvraag en op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

Het enig middel is ongegrond. "
(R.v.V. nr. 73.696 dd. 20.01.2012)

Indien de betrokkene zijn identiteit niet aantoont dient de gemachtigde in toepassing van art. 9ter, §3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Vermits in de aanvraag geen ander bewijselement wordt aangevoerd dat de actuele nationaliteit aantoont, is de aanvraag krachtens art 9ter §3-2° derhalve onontvankelijk.

Verzoekers kunnen niet dienstig verwijzen naar de geboorte- en huwelijksakte.

De verwerende partij verwijst naar de uitdrukkelijke motieven van de bestreden beslissing:

“(..)

Hoewel artikel 9ter §2 het aantonen van identiteit ook toelaat door andere middelen dan een geldig paspoort. eist het daarentegen het aantonen van "de constitutieve elementen van identiteit. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn. De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv. geboorteplaats en -datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het hem toe bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit

van de procedure. Een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen paspoort levert slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum.

Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Er kan dan ook geen rekening gehouden worden met de aanvullingen d.d. 18/09/2012.

Bovendien blijkt nergens uit het dossier dat betrokkene enige naarstigheid zou hebben aan de dag gelegd voor het bekomen van een nieuw, geldig paspoort.

Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft betrokkene in onderhavig geval in gebreke, gezien hij in gebreke blijft zijn actuele nationaliteit aan te tonen: de aanvraag moet bijgevolg onontvankelijk worden verklaard (Art 9ter §2 en §3 - 2° en Arrest 73.696 RWdd. 20januari 2012). "

Derhalve blijkt duidelijk uit de motieven van de bestreden beslissing dat er weliswaar andere middelen kunnen worden toegelaten dan een geldig paspoort, doch dat in elk geval de "de constitutieve elementen van identiteit" moeten worden aangetoond, en dat een niet-actuele nationaliteit niet kan aanvaard worden als zulk 'constitutief element'.

Verzoekers verwijzing naar de parlementaire voorbereidingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen:

« In zoverre verzoekster verwijst naar de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (I) (Pari. St. Kamer 2010-2011, nr. 771/001, 145), moet worden gesteld dat uit dit stuk ook blijkt dat de vier cumulatieve elementen van de identiteit in de zin van artikel 9ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet moeten aangetoond worden. Het feit dat in deze memorie van toelichting verscheidene documenten worden opgesomd, waaronder een vervallen paspoort die kunnen aangewend worden om de identiteit zoals bedoeld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te bewijzen laat niet toe de besluiten dat het voorleggen van één van deze opgesomde documenten steeds volstaat om alle vier de constitutieve elementen van de identiteit aan te tonen. »
(R.v.V. nr. 70 917 van 29 november 2011)

Verzoekers voorgehouden schending van art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kan dan ook niet worden aangenomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding is terecht, op zorgvuldige wijze en met inachtnaam van alle elementen die het dossier daadwerkelijk kenmerken, tot de bestreden beslissing gekomen.

De bestreden beslissing werd ten genoegte van recht met motieven omkleed en is geenszins 'stereotiep'.

Verzoekers kunnen voorts niet worden gevolgd waar zij pogen voor te houden dat zij hadden moeten worden gehoord alvorens hen de bestreden beslissing werd betekend.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers hun vage beschouwing geen aanleiding kan geven tot vernietiging van de bestreden beslissing.

Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van verzoekers en van hun aanvraag om desbetreffend een bepaalde beslissing te treffen.

Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen.

Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook R.v.St. nr. 167.887 dd. 15.02.2007, I. OPDEBEECK, "De hoorplicht" in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247).

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers hun beschouwingen niet kunnen overtuigen.

Het enig middel is niet ernstig en kan niet worden aangenomen.”

3.3. Wat betreft de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoekers de bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Het respect voor het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet – dat verzoekers tevens geschonden achten – bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. [...]

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

[...]"

3.5. In de memorie van toelichting bij voormelde wetsbepaling kan onder de kop "Identificatie-Arrest van het Grondwettelijk Hof" het volgende gelezen worden:

"Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt. Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een "identiteitsdocument", namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt. Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboorteakte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr. De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen "of de waarachtigheid van één of meerdere

bewijselementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld". Uit de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven door een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter verificatie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis." (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, p. 145-146).

3.6. *In casu* dienden verzoekers op 3 juli 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Eerste verzoeker voegde bij deze aanvraag, ter staving van zijn identiteit, een Armeens paspoort, afgeleverd op 12 april 1997. Verweerder verklaarde de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk, daar dit paspoort, dat geldig was tot 12 april 2012, vervallen is. Verweerder stelt dat een vervallen identiteitskaart de actuele nationaliteit van verzoeker niet aantoonst. Hierbij wordt erop gewezen dat de nationaliteit, in tegenstelling tot de overige aspecten van de identiteit van een persoon, onderhevig kan zijn aan wijziging. Hij geeft aan dat aldus geen sluitend bewijs van actuele nationaliteit voorlag bij de aanvraag om machtiging tot verblijf. Tevens stelt hij dat uit het dossier niet blijkt dat verzoeker enige naarstigheid zou hebben aan de dag gelegd voor het bekomen van een nieuw, geldig paspoort.

3.7. De Raad benadrukt dat het Grondwettelijk Hof reeds oordeelde dat het niet kennelijk onredelijk is om van een vreemdeling die een aanvraag indient om, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden te eisen dat hij zijn identiteit aantoonst en dat het Hof aangaf dat dit impliceert dat ook de nationaliteit van de aanvrager moet kunnen worden vastgesteld. De nationaliteit van de aanvrager is immers van belang omdat een ambtenaar-geneesheer, in een tweede fase van de procedure, dient te kunnen onderzoeken welke medische zorgen de betrokken vreemdeling in zijn land van herkomst kan krijgen (GwH 29 november 2009, nr. 193/2009). Artikel 9ter, § 2, 1° van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd ingevolge voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof, bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat de vreemdeling die een verblijfsmachtiging op medische gronden aanvraagt zijn nationaliteit – zijnde een constitutief element van zijn identiteit – dient aan te tonen.

3.8. De vraag stelt zich vervolgens of een verstreken paspoort een bewijs van identiteit en vooral van nationaliteit kan vormen.

Een verstreken paspoort blijft uiteraard het bewijs van identiteit in strikte zin vormen: het is niet omdat het document komt te vervallen dat de vreemdeling niet langer de op deze kaart vermelde naam en voornaam en geboorteplaats- en datum heeft. Dit wordt door verweerder ook niet betwist.

Een vervallen paspoort kan verder het bewijs vormen van de nationaliteit, ook al betreft het een paspoort van een niet meer bestaande staat, tenzij er ernstige twijfel bestaat over de nationaliteit van de betrokkene (naar analogie met RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat er elementen waren die twijfels deden rijzen over verzoekers nationaliteit die het onderzoek ten gronde van de aanvraag om verblijfsmachtiging zouden belemmeren. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat er geen sluitend bewijs voorligt van de actuele nationaliteit van eerste verzoeker doch zonder dat concrete gegevens worden aangebracht waaruit een gerechtvaardigde ernstig twijfel blijkt wat de actuele nationaliteit van verzoeker betreft. Verder wordt in de eerste bestreden beslissing ook nog aangegeven dat *"nergens uit het dossier [blijkt] dat betrokkene enige naarstigheid zou hebben aan de dag gelegd voor het bekomen van een nieuw, geldig paspoort"*, doch dit betreft in wezen een kritiek op het gedrag van verzoeker en is op zichzelf genomen onvoldoende opdat hieruit enige gerechtvaardigde ernstige twijfel blijkt inzake de nationaliteit van verzoekers op het ogenblik van het indienen van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Door desalniettemin te stellen dat eerste verzoeker zijn identiteit niet aantoonst zoals bepaald in artikel 9ter, § 2, 1° van de vreemdelingenwet en derhalve te concluderen dat verzoekers hun aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk is conform het gestelde in artikel 9ter, § 3, 2° van de vreemdelingenwet, schendt verweerder de materiële motiveringsplicht.

Verweerder verwijst in de bestreden beslissing, alsook in de nota met opmerkingen, nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Gezien het feit dat in deze rechtspraak wel gegevens voorhanden waren die gerechtvaardigde twijfels over de nationaliteit met zich brachten, hetgeen *in casu* op generlei wijze blijkt, is geen vergelijking mogelijk met het beroep dat tot het aangehaalde arrest heeft geleid.

Door de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren, louter omdat een vervallen Armeens paspoort werd voorgelegd, zonder de nationaliteit van verzoeker op zich op niet kennelijk onredelijke gronden in twijfel te trekken, is de materiële motiveringsplicht in het licht van de ontvankelijkheidsvoorwaarden zoals voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet geschonden.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige onderdelen van het middel dienen bijgevolg niet nader te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

C. DIGNEF